

Cartea lui Iov și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceeană - Numărul douăzeci și trei

Jeff Pippenger

2026-01-04

Numărul douăzeci și trei

În articolul douăzeci și doi am scris: „Apoi, în capitolul unsprezece, genealogia poporului ales este reprezentată prin zece nume, de la Shem până la Abram. Capitolul unsprezece este relatarea turnului Babel, dar și genealogia poporului ales, așa cum este reprezentată de Abraham. Capitolul unsprezece introduce un popor ales care avea să intre într-un legământ triplu cu Dumnezeu. A treia și ultima treaptă a fost jertfirea lui Isaac în capitolul douăzeci și doi. Capitolul «unsprezece» este începutul alfa, iar capitolul «douăzeci și doi» este sfârșitul omega. Credința necesară pentru a auzi glasul lui Dumnezeu în semnificația numelor nu este diferită de credința necesară pentru a-I auzi glasul în numerotarea Cuvântului Său.”

Capitolul unsprezece prezintă legământul lui Cain și legământul lui Abel. Am arătat în repetate rânduri de-a lungul anilor că trăsăturile profetice ale turnului Babel reprezintă un legământ contrafăcut. După potop, a avut loc o schimbare a dispensațiilor: înainte de potop, închinarea se făcea la poarta Edenului, iar după potop, închinarea trebuia să fie la un altar. Altarul avea prescripții biblice specifice. Trebuia să fie ridicat din piatră naturală, fără ca piatra să fie cioplită sau dăltuită de mâna omului. Trebuia să fie piatră peste piatră, fără mortar.

Scopul turnului a fost ca adepții lui Nimrod să-și facă un nume, nume care reprezintă caracterul. În turn vedem omenirea încercând să se mântuiască pe sine și înălțându-se pe sine ca dumnezeii cerului. Turnul este un simbol al unei biserici care crede că se poate mântui singură și că trebuie să fie înălțată, așa cum fac cei zece împărați din Psalmul 83, când înalță capul papal în cadrul confederației rele din profetia biblică, care are loc odată cu legea duminicală.

O cântare sau psalm al lui Asaf. Nu tăcea, Dumnezeule; nu păstra tăcerea și nu sta liniștit, Dumnezeule. Căci iată, vrăjmașii Tăi fac zarvă; și cei ce Te urăsc și-au ridicat capul. Psalmii 83:1, 2.

Lumea tocmai fusese nimicită de potopul lui Noe, iar motivul pentru care Dumnezeu a indicat închiderea timpului de probă asupra lumii antediluviene a fost că gândurile omului ajunseseră necurmat rele. Biblia vorbește despre unitate în felurite moduri, unul dintre ele fiind a vedea „ochi în ochi”. Pot doi să umble împreună, dacă nu s-au învoit?

Acum vă îndemn, fraților, în numele Domnului nostru Isus Hristos, ca toți să vorbiți același lucru și să nu fie dezbinări între voi; ci să fiți pe deplin uniți în același cuget și în aceeași judecată. 1 Corinteni 1:10.

Când Dumnezeu a încurcat limba lor, la judecata împotriva împărăției lui Nimrod, aceasta indică faptul că, înainte de încurcare, toți erau în unitate și, prin urmare, toți erau de aceeași factură; iar

această factură era o religie întemeiată pe fapte omenești — în opoziție cu cei din chiar același capitol, care sunt reprezentați de Avraam. Sem a fost un suflet credincios în vremea lui Nimrod. Istoricii îl indică pe Sem ca fiind cel care l-a ucis pe Nimrod, puternicul răzvrătit înaintea Domnului. Afirmăția rămâne în picioare și fără ideile istoricilor, căci Sem este un om al legământului, care își urmărește descendența până la Noe, un om al legământului, care își urmărește descendența până la Set, un alt om al legământului, care a intrat în istoria legământului pentru a-l înlocui pe fratele său Abel, care a fost un alt om al legământului, descendent direct din Adam.

Geneza, capitolul unsprezece, este marea controversă dintre Hristos și Satana, în contextul unui legământ al vieții și al unui legământ al morții. Nimrod întruchipează marele vânător înaintea Domnului, întrucât el reprezintă o biserică ce are mulți adepți. Avram, prin Sem, reprezintă o biserică ce nu are decât puțini adepți. Sem era omul legământului când Nimrod își zidea turnul, însă cele două legăminte din capitolul unsprezece sunt reprezentate nu de Sem și Nimrod, ci de Nimrod și Avraam. Pavel identifică în mod clar această regulă profetică.

Pentru că acest Melchisedec, împărat al Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt, care l-a întâmpinat pe Avraam, când acesta se întorcea de la înfrângerea împăraților, și l-a binecuvântat; căruia Avraam i-a dat, de asemenea, a zecea parte din toate; mai întâi, prin tâlcuire, împărat al dreptății, iar după aceea și împărat al Salemului, adică împărat al păcii; fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții; ci făcut asemenea Fiului lui Dumnezeu; rămâne preot pururea. Acum socotiți cât de mare a fost acest om, căruia chiar patriarhul Avraam i-a dat zeciuială din pradă.

Și, într-adevăr, cei dintre fiii lui Levi, care primesc slujba preoției, au poruncă, după Lege, să ia zeciuială de la popor, adică de la frații lor, măcar că și ei au ieșit din coapsele lui Avraam:

Dar acela a cărui spiță de neam nu este socotită dintre ei a primit zeciuială de la Avraam și l-a binecuvântat pe cel ce avea făgăduințele. Și, fără nicio îndoială, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare. Și aici, oameni muritori primesc zeciuială; iar acolo o primește acela despre care se mărturisește că trăiește. Și, ca să zic așa, și Levi, cel ce primește zeciuială, a dat zeciuială în Avraam. Căci era încă în coapsele tatălui său, când Melhisedec l-a întâlnit. Evrei 7:1-10.

Există mult adevăr prezent în tema lui Melhisedec, dar eu mă rezum să arăt că Pavel învață în mod direct despre trăsăturile profetice ale oamenilor legământului — și, prin aceasta, mă refer la bărbați și femei din mărturia inspirată, a căror mărturie scripturală identifică un reper în linia profetică a legământului lui Dumnezeu cu omenirea. Pavel învață că Melhisedec, care a trăit înainte ca preoția levitică să fie instituită la Sinai și, prin urmare, cu peste patru sute de ani înainte să existe o preoție levitică, a primit zeciuială de la Levi. Pentru a face parte din preoția levitică, trebuia să fii un levit care să-și poată dovedi descendența de sânge din Levi. Melhisedec nu putea dovedi că provenea din linia lui Levi, căci Levi încă nu se născuse.

Linia profetică ce reprezintă legământul lui Dumnezeu cu Adam și Eva este, de fapt, alcătuită din două legăminte. Primul a fost un legământ al vieții, cu o încercare simplă. După cădere și după

încercarea eșuată, următorul legământ a cuprins sângele unui miel, spre a oferi îmbrăcăminte. Apoi a urmat legământul lui Dumnezeu cu omenirea, reprezentat de curcubeu, de Noe și de închinarea la altar. Apoi a urmat Geneza unsprezece, unde a început legământul lui Dumnezeu cu un popor ales, care avea să fie numit evrei. În fiecare dintre aceste istorisiri, personajele biblice sunt bărbați sau femei ai legământului.

În Geneza unsprezece, începutul legământului vieții cu un popor ales este prezentat, și este prezentat chiar acolo unde Nimrod instituie legământul morții, așa cum este reprezentat de cărămizile și mortarul care erau contrafacerea pietrelor necioplite și a lipsei de mortar, reprezentate de altar. Sora White ne informează că altarul Îl reprezintă pe Hristos; astfel, religia lui Nimrod, care este o religie contrafăcută, reprezintă un Hristos contrafăcut.

Și au zis unul către altul: Haidem, să facem cărămizi și să le ardem temeinic. Și cărămida le ținea loc de piatră, iar smoala le era mortar. Geneza 11:3.

Și dacă-Mi vei face un altar de piatră, să nu-l zidești din piatră cioplită; căci, dacă vei ridica unealta ta asupra lui, l-ai pângărit. Exodul 20:25.

Suntem în primejdie de a amesteca sacrul cu profanul. Focul sfânt de la Dumnezeu trebuie folosit în strădaniile noastre. Adevăratul altar este Hristos; adevăratul foc este Duhul Sfânt. Aceasta este inspirația noastră. Numai atunci când Duhul Sfânt conduce și călăuzește un om, el este un sfetnic vrednic de încredere. Dacă ne abatem de la Dumnezeu și de la aleșii Săi, ca să cercetăm altare străine, ni se va răspunde după faptele noastre. Mesaje alese, cartea 3, 300.

Printre alte adevăruri, una dintre lecțiile care se deduc profetic din Geneza unsprezece este că ea reprezintă începutul unei linii profetice. Potopul lui Noe marchează o separare profetică. Când Noe a ieșit din corabie, urma să existe o nouă rânduială de închinare, iar rânduiala de închinare produce întotdeauna două clase de închinători, așa cum este prezentat în istoria lui Cain și Abel. Geneza unsprezece este o lume nouă, cu o istorie de început care devine narațiunea fundamentală a istoriei de încheiere, pe măsură ce poporul legământului al lui Dumnezeu din zilele de pe urmă îi cheamă pe lucrătorii de la ceasul al unsprezecelea afară din Babilon în timpul crizei legii duminicale. Nimrod este omul păcatului în timpul crizei legii duminicale, iar Sem, care este Avraam, este omul lui Dumnezeu în chiar aceeași criză. Împrăștierea și încurcarea limbilor din Geneza unsprezece au început la scurt timp după ce Noe a părăsit corabia. Tema capitolului unsprezece o constituie cele două legăminte, iar istoria își atinge concluzia atunci când al treilea pas al legământului avraamic este prezentat în capitolul douăzeci și doi.

Capitolul unsprezece constituie istoria alfa a liniei lui Avraam, care își atinge istoria omega în capitolul douăzeci și doi. Narațiunea de început a Babelului lui Nimrod și narațiunea de încheiere a aducerii ca jertfă a lui Isaac reprezintă amândouă judecata finală asupra omenirii. Linia începe la turnul lui Nimrod și se întinde până la aducerea ca jertfă a lui Isaac, iar această linie culminează în două jertfe opuse. Jertfa lui Nimrod primește judecata executivă a lui Dumnezeu, iar judecata lui Avraam primește binecuvântarea lui Dumnezeu. Nimrod este alfa capitolului unsprezece, iar Avraam este omega capitolului douăzeci și doi. Omega este întotdeauna mai mare, de cel puțin douăzeci și două de ori, potrivit alfabetului ebraic, iar puterea manifestată în încurcarea limbilor și

împrăștierea neamurilor în lume a fost cu mult întrecută de puterea crucii. Turnul lui Nimrod reprezintă Turnurile Gemene din 11 septembrie, iar aducerea ca jertfă a lui Isaac reprezintă legea duminicală.

Linia legământului cu un popor ales începe cu simbolul numărului unsprezece și se încheie cu simbolul numărului douăzeci și doi. Linia se încheie, la închiderea timpului de probă, atât în istoria alfa a lui Nimrod, cât și în istoria omega a lui Avraam. Însăși istoria lui Nimrod și a lui Avraam este prezentată în prima carte a Bibliei și este așezată în contextul refacerii de după distrugerea foarte recentă a potopului lui Noe. În prima carte a Bibliei, ilustrarea celor două legăminte oferă doi martori care atestă închiderea timpului de probă în linia de la capitolul unsprezece până la capitolul douăzeci și doi.

Cel nedrept, să mai fie nedrept; și cel întinat, să mai fie întinat; și cel drept, să mai fie drept; și cel sfânt, să mai fie sfânt. Apocalipsa 22:11.

Nimrod este încă nedrept și întinat, iar Avraam este încă drept și sfânt, așa cum sunt identificați în alfa din Geneza 11-22 și, de asemenea, în omega din Apocalipsa 22:11. Chiar înainte de închiderea timpului de probă, în versetul 10 se face o proclamație: să nu pecetluiești cuvintele profeției acestei cărți. Chiar înainte de închiderea timpului de probă, în versetul imediat următor, există o profeție în Apocalipsă care trebuie să fie dezpecetluită. Două versete după versetul unsprezece, Hristos oferă cheia pentru a dezpecetlui acea profeție.

Și mi-a zis: Nu pecetlui cuvintele profeției cărții acesteia, fiindcă vremea este aproape. Cel ce este nedrept să nedreptățească încă; și cel ce este întinat să se întineze încă; și cel ce este drept să lucreze dreptatea încă; și cel ce este sfânt să se sfințească încă. Și, iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum va fi fapta sa.

Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, cel dintâi și cel de pe urmă. Apocalipsa 22:10-13.

Capitolul douăzeci și doi este capitolul omega al întregii Bibliei, iar cheia pentru deschiderea profeției pecetluite din Apocalipsa este principiul pe care Hristos l-a identificat mai presus de toate celelalte în capitolul întâi al Apocalipsei. Capitolul întâi este prima literă a alfabetului ebraic, iar capitolul douăzeci și doi este ultima. În versetele de la nouă la unsprezece ale capitolului întâi, Ioan se prezintă și Îl identifică pe Hristos drept Alfa și Omega.

Eu, Ioan, care sunt și fratele vostru și părtaș la necaz, și la împărăția și răbdarea lui Isus Hristos, mă aflam în insula numită Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Isus Hristos. Am fost în Duhul în ziua Domnului și am auzit în urma mea un glas mare, ca de trâmbiță, care zicea: Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă; și: Ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici care sunt în Asia: către Efes, și către Smirna, și către Pergam, și către Tiatira, și către Sardes, și către Filadelfia, și către Laodiceea. Apocalipsa 1:9-11.

În versetul unsprezece, Ioan se află în Patmos, dar se întoarce în versetul doisprezece, iar de acolo înainte se află în sanctuarul ceresc. Astfel, în versetele 9/11 găsim mărturia lui Ioan, care Îl identifică pe Isus drept Alfa și Omega, ceea ce Isus Însuși declarase deja despre Sine în versetul 8:

Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, zice Domnul, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic. Apocalipsa 1:8.

În versetul opt, Ioan consemnează ceea ce L-a auzit pe Hristos spunând despre Sine. În versetele nouă până la unsprezece, Ioan este cel care vorbește despre sine. Aceasta reprezintă doi martori în primele unsprezece versete care Îl identifică pe Hristos ca Alfa și Omega. Versetele nouă până la unsprezece constituie o unitate de gând de sine stătătoare. Deși legate de întregul capitol, în aceste versete Ioan vorbește despre sine, pe când, în versetele patru până la opt, Ioan vorbește din partea dumnezeirii către Bisericile Lui. Versetul patru deschide o unitate de gând care se încheie în versetul opt. Aceasta se recunoaște prin trăsăturile introductive ale lui Hristos, Cel ce era, Cel ce este și Cel ce vine, fiind identificate în versetul patru și apoi din nou în versetul opt.

Ioan, către cele șapte biserici care sunt în Asia: Har vouă și pace de la Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine; și de la cele șapte Duhuri care sunt înaintea tronului Său; și de la Isus Hristos, martorul credincios, întâiul-născut dintre cei morți și Stăpânitorul împăraților pământului. Aceluia care ne-a iubit și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său, și ne-a făcut împărați și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin. Iată, El vine cu norii; și orice ochi Îl va vedea, precum și cei ce L-au străpuns; și toate semințiile pământului se vor jeli din pricina Lui. Da, Amin.

Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, zice Domnul, Cel ce este, Cel ce a fost și Cel ce vine, Atotputernicul. Apocalipsa 1:4-8.

Primele trei versete ale capitolului întâi prezintă descoperirea lui Isus Hristos, care este desigilată chiar înainte de închiderea harului, căci versetul trei spune: „vremea este aproape.” „Vremea este aproape” este aceeași afirmație din versetul zece al capitolului douăzeci și doi, care spune: „nu pecetlui cuvintele prorociei acestei cărți, fiindcă vremea este aproape.” Prorocia care este desigilată este Descoperirea lui Isus Hristos.

Versetul patru marchează începutul desigilării și începe cu mărturia lui Ioan: „Eu, Ioan”, iar apoi, în versetul opt, Hristos Însuși Se identifică. Un martor omenesc în primul dintre cele cinci versete și un martor divin la sfârșit. Versetul patru Îl identifică pe Tatăl ceresc drept Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine. Versetul opt Îl identifică pe Hristos drept Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine.

Cheia dezpecetuirii Apocalipsei lui Isus Hristos este principiul Alfa și Omega. Ca Cel dintâi și Cel de pe urmă, Hristos există și în prezent, deși a fost în trecut și va fi în viitor. Faptul că Isus și Tatăl sunt deopotrivă Dumnezeu care era, care este și care are să vină constituie o altă prezentare a lui Hristos ca Alfa și Omega. El este Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul, iar El a fost la început și va fi la sfârșit. „Cheile” împărăției, care sunt date bisericii din Cezareea lui Filip, constituie, de asemenea, „cheia” așezată pe umărul lui Eliakim în Isaia 22:22. Alfa cărții Apocalipsei este capitolul întâi, iar Omega este capitolul douăzeci și doi, astfel încât găsim întregul alfabet ebraic în capitolele Apocalipsei. Capitolul treisprezece reprezintă răzvrătirea Statelor Unite și, apoi, a lumii. Capitolul întâi Îl prezintă pe Hristos ca Alfa și Omega, iar capitolul douăzeci și doi identifică același adevăr, însă în legătură cu dezpecetuirea menționată în capitolul întâi. Capitolele întâi, treisprezece și douăzeci și doi reprezintă cele trei litere ebraice care,

împreună, alcătuiesc cuvântul „adevăr”.

În capitolul douăzeci și trei din Matei, Isus rostește opt vaiuri împotriva fariseilor și saducheilor. În versetul final al capitolului douăzeci și doi, interacțiunea lui Hristos cu iudeii căutători de pricină s-a încheiat cu enigma lui David, o enigmă care nu poate fi rezolvată decât dacă înțelegi principiul alfa și omega.

Pe când fariseii erau adunați laolaltă, Iisus i-a întrebat, zicând: Ce credeți despre Hristos? Al cui fiu este?

Ei îi spun: Fiul lui David.

El le-a zis: Cum dar David, în Duhul, Îl numește Domn, zicând: „Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până îi voi face pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale”? Dacă deci David Îl numește Domn, cum este El fiul lui?

Și nimeni nu a putut să-i răspundă un cuvânt, nici nu a mai îndrăznit cineva, din ziua aceea înainte, să-i pună întrebări. Matei 22:41-46.

Concluzia capitolului douăzeci și doi identifică un jalon al istoriei legământului. Ieremia abordează, de asemenea, această linie a adevărului:

Cuvântul care a venit lui Ieremia din partea Domnului, zicând: Stai în poarta casei Domnului și vestește acolo cuvântul acesta și spune: Ascultați cuvântul Domnului, toți cei din Iuda care intrați pe aceste porți ca să vă închinați Domnului. Așa zice Domnul oștirilor, Dumnezeu lui Israel: Îndreptați-vă căile și faptele voastre, și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta. Nu vă încredeți în cuvinte mincinoase, zicând: Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului sunt acestea.

Căci dacă vă veți îndrepta cu desăvârșire căile voastre și faptele voastre; dacă veți înfăptui cu desăvârșire dreptate între un om și aproapele său; dacă nu veți asupra pe străin, pe orfan și pe văduvă și nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta, nici nu veți umbla după alți dumnezei, spre pieirea voastră, atunci vă voi face să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților voștri, din veac în veac. Iată, vă încredeți în cuvinte mincinoase, care nu vă pot aduce niciun folos. Oare veți fura, veți ucide, veți preacurvi, veți jura strâmb, veți arde tămâie lui Baal și veți umbla după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți, și apoi să veniți și să stați înaintea Mea, în casa aceasta, peste care este chemat Numele Meu, și să ziceți: Suntem izbăviți ca să săvârșim toate aceste urâciuni?

Este oare casa aceasta, peste care este chemat Numele Meu, ajunsă în ochii voștri o peșteră de tâlhari? Iată, chiar Eu am văzut aceasta, zice Domnul. Dar mergeți acum la locul Meu care era la Șilo, unde Mi-am așezat Numele la început, și vedeți ce i-am făcut din pricina nelegiuirii poporului Meu Israel.

Și acum, pentru că ați săvârșit toate aceste fapte, zice Domnul, și v-am vorbit, sculându-Mă dis-de-dimineată și vorbindu-vă, dar n-ați ascultat; și v-am chemat, dar nu Mi-ați răspuns; de aceea voi face casei acesteia, peste care este chemat Numele Meu, în care vă încredeți, și locului pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, precum am făcut la Șilo. Și vă voi lepăda

dinaintea Feței Mele, cum i-am lepădat pe toți frații voștri, toată sămânța lui Efraim. De aceea, nu te ruga pentru poporul acesta, nu înălța pentru ei nici strigăt, nici rugăciune, nici nu mijloci la Mine; căci nu te voi asculta. Ieremia 7:1-16.

Lui Ieremia i s-a spus să nu se roage pentru Israelul din vechime, fiindcă ajunseseră la un punct fără întoarcere, asemenea evreilor cârtitori de la sfârșitul capitolului douăzeci și doi. Când Moise, om al legământului, a fost pus în fața hotărârii lui Dumnezeu de a nimici poporul ales al legământului, Moise a mijlocit prin rugăciune. În capitolul șapte, lui Ieremia i se spune să nu se roage pentru același popor al legământului. Istoria profetică a Șilo este identificată drept dovada rând după rând că Dumnezeu respinge un popor ales al legământului atunci când păcatul său ajunge la un punct iremediabil, așa cum este exprimat într-un singur verset.

Efraim s-a lipit de idoli: lasă-l în pace. Osea 4:17.

În istoria legământului, punctul în care Dumnezeu își pune capăt relației de legământ este un reper specific. Respingerea raportului prezentat de Iosua și Caleb, care marchează a zecea încercare, este un alt exemplu. De asemenea, lui Ieremia i se spune, câteva capitole mai târziu, să nu se roage pentru poporul acesta.

De aceea, nu te ruga pentru acest popor, nici să nu înalți pentru ei strigare sau rugăciune; căci nu-i voi asculta în vremea când vor striga către Mine din pricina necezului lor. Ieremia 11:14.

În capitolul șapte, vărsarea afară a Laodiceenilor la legea duminicală, așa cum este reprezentată prin simbolismul Șiloahului, identifică ceea ce El „va face” în viitorul apropiat.

De aceea voi face casei acesteia, care se cheamă cu Numele Meu, în care vă încredeți, și locului pe care l-am dat vouă și părinților voștri, cum am făcut cu Șilo. Și vă voi arunca dinaintea Feței Mele, cum i-am aruncat pe toți frații voștri, chiar toată sămânța lui Efraim. De aceea nu te ruga pentru poporul acesta, nici nu înălța strigăt sau rugăciune pentru ei, nici nu mijloci la Mine; căci nu te voi asculta. Ieremia 7:14-16.

În capitolul unsprezece, porunca de a nu se ruga se referă la frica ce îi va cuprinde pe Laodiceni când se vor afla în timpul de strâmtorare care urmează legii duminicale. Frica pe care o experimentează se înscrie în istoria respingerii legământului de către ei.

Ascultați cuvintele acestui legământ și grațiți către bărbații lui Iuda și către locuitorii Ierusalimului; iar tu să le spui,

Așa zice Domnul Dumnezeu al lui Israel;

Blestemat să fie omul care nu ascultă de cuvintele acestui legământ, pe care le-am poruncit părinților voștri în ziua când i-am scos din țara Egiptului, din cuptorul de fier, zicând: Ascultați de glasul Meu și împliniți-le, după tot ceea ce vă poruncesc; astfel veți fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul vostru; pentru ca să împlinesc jurământul pe care l-am jurat părinților voștri, să le dau o țară în care curge lapte și miere, cum este astăzi.

Atunci am răspuns și am zis: Așa să fie, Doamne. Apoi Domnul mi-a zis,

Vestește toate aceste cuvinte în cetățile lui Iuda și pe străzile Ierusalimului, zicând: Ascultați cuvintele acestui legământ și împliniți-le. Căci i-am avertizat cu stăruință pe părinții voștri, din ziua când i-am scos din țara Egiptului și până în ziua de azi, sculându-mă dis-de-dimineată și avertizând, zicând: Ascultați de glasul Meu. Dar ei n-au ascultat și nu și-au plecat urechea, ci au umblat fiecare după închipuirile inimii lor rele; de aceea voi aduce asupra lor toate cuvintele acestui legământ, pe care le-am poruncit să le îplinească, dar ei nu le-au împlinit.

Și Domnul mi-a zis: S-a găsit o uneltire între bărbații lui Iuda și între locuitorii Ierusalimului. Ei s-au întors la nelegiuirile strămoșilor lor, care au refuzat să asculte cuvintele Mele; și s-au dus după alți dumnezei, ca să le slujească: casa lui Israel și casa lui Iuda au călcat legământul Meu pe care l-am încheiat cu părinții lor.

De aceea, așa zice Domnul: Iată, voi aduce nenorocire asupra lor, de care nu vor putea scăpa; și chiar dacă vor striga către Mine, nu-i voi asculta. Atunci cetățile lui Iuda și locuitorii Ierusalimului se vor duce și vor striga către dumnezeii cărora le ard tămâie; dar aceia nicicum nu-i vor izbăvi în vremea strâmtorării lor. Căci după numărul cetăților tale erau dumnezeii tăi, Iudo; și după numărul străzilor Ierusalimului v-ați ridicat altare pentru acel lucru rușinos, altare ca să ardeți tămâie lui Baal.

De aceea nu te ruga pentru poporul acesta, nici nu înălța strigăt sau rugăciune pentru ei; căci nu-i voi asculta în vremea când vor striga către Mine din pricina strâmtorării lor. Ieremia 11:1-14.

Învierea candidaților, pentru a fi numărați între cei o sută patruzeci și patru de mii, este identificată în Apocalipsa 11:11; iar strângerea lor finală este identificată în Isaia 11:11; iar linia exterioară a balaurului, fiarei și profetului mincinos este identificată în Daniel 11:11; judecata neghinei prin legea duminicală este identificată în Ezechiel 11:11, iar pedeapsa și frica ce vin asupra fecioarelor neînțelepte sunt identificate în Ieremia 11:11.

Porunca «Nu te ruga pentru poporul acesta» este reperul din ultimele versete ale capitolului douăzeci și doi din Matei, iar capitolul douăzeci și trei identifică opt «vai» asupra Adventismului. Capitolul douăzeci și trei este fie 22 octombrie 1844, fie legea duminicală. Amândouă aceste repere sunt o împlinire a căsătoriei, iar căsătoria este între o mireasă și un soț, care se unesc și devin un singur trup. Consumarea căsătoriei reprezintă ispășirea sau «at-one-ment». Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, iar El i-a creat bărbat și femeie. Urmașii lor sunt reprezentați de douăzeci și trei de cromozomi din partea bărbatului și douăzeci și trei din partea femeii. Împreună, cei patruzeci și șase de cromozomi ai lor alcătuiesc templul. Fiecare persoană este un templu, căci nu știți oare că sunteți templul Domnului?

Consumarea căsătoriei, când cei doi devin una, este combinarea a două temple de douăzeci și trei, pentru a forma un singur templu de patruzeci și șase. Hristos este Cel care zidește templul, iar El Își zidește Biserica ca templul feminin care urmează să se unească cu templul Său masculin. Conexiunea are loc atunci când templul omenesc se unește cu Divinul în Sfânta Sfințelor a templului lui Dumnezeu. „Douăzeci și trei” este un simbol al pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii, iar acea lucrare a început la sfârșitul profeției de două mii trei sute de ani. Matei

douăzeci și trei este sentința rostită împotriva Adventiștilor de Ziua a Șaptea laodiceeni, care sunt o contrafacere a celor o sută patruzeci și patru de mii.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt al optulea, care este din cei șapte, și ei sunt cei înviați în a opta zi; și ei sunt cele opt suflete din arca lui Noe; ei sunt cei opt urmași ai lui Set, iar pecetea de pe frunțile lor a fost preînchipuită prin tăierea împrejur, care era săvârșită în a opta zi. Ei sunt preoții unși pentru slujire în a opta zi, iar rostirea celor opt vaiuri asupra Adventismului în capitolul douăzeci și trei este o rostire împotriva optului contrafăcut.

Rostirea vaiului asupra fecioarelor neînțelepte este urmată de pecetluirea poporului lui Dumnezeu în versetul final al capitolului douăzeci și doi. Capitolul douăzeci și doi corespunde capitolului douăzeci și doi din Geneza, căci prima carte a Vechiului Testament prefigurează prima carte a Noului Testament. În inima liniei profetice din Matei, de la capitolul unsprezece până la capitolul douăzeci și doi, care cuprinde douăsprezece capitole, al șaselea dintre acestea este capitolul șaisprezece, unde numele lui Simon Barjona a fost schimbat în Petru.

Și Eu îți mai spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea; și porțile iadului nu o vor birui. Matei 16:18.

Există 459 de versete în Matei, din capitolul unsprezece până la capitolul douăzeci și doi. Versetul de mijloc este versetul șaptesprezece din capitolul șaisprezece, dar acel verset nu poate fi separat de versetele optsprezece și nouăsprezece, căci ele alcătuiesc o singură afirmație.

Și Isus, răspunzând, i-a zis: Fericit ești tu, Simone, fiul lui Iona, căci nu trupul și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu, Care este în ceruri. Și Eu îți spun ție că tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea; și porțile iadului nu o vor birui. Și îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri. Matei 16:17-19.

Chiar în centrul secțiunii cuprinse între capitolele unsprezece și douăzeci și doi se află declarația de legământ fundamentală pentru creștinism. În acea declarație, numele lui Simon este schimbat în Peter, ceea ce, dacă aplici poziția numerică pe care o are fiecare literă a limbii engleze (de pildă „a” este unu, iar „z” este douăzeci și șase), arată că „p” este 16, „e” este 5, „t” este 20, din nou „e” este 5, iar „r” este 18. Când înmulțești $16 \times 5 \times 20 \times 5 \times 18$, rezultă 144.000, iar referința la schimbarea numelui lui Peter, simbol al relației de legământ, se găsește în capitolul 16, versetul 18, iar prima literă a lui Peter corespunde numărului 16, iar ultima literă corespunde numărului 18. Toate acestea se află în centrul a douăsprezece capitole care încep cu simbolul numărului unsprezece și se încheie cu simbolul numărului douăzeci și doi.

Acea linie se găsește, de asemenea, în Geneza, capitolele unsprezece până la douăzeci și doi, iar în acea linie sunt 305 versete, ceea ce identifică capitolul șaptesprezece și versetul unsprezece drept centrul acelei linii. Acea linie de douăsprezece capitole din prima carte a Vechiului Testament identifică legământul cu Avraam și reprezintă linia alfa care se întâlnește cu linia omega, în aceleași capitole ale primei cărți din Noul Testament. Centrul liniei omega în Matei este punctul culminant al relației de legământ a celor o sută patruzeci și patru de mii, care sunt semnul

legământului ce este înălțat la legea duminicală. Versetul central al liniei din Geneza identifică nu doar versetul central, ci și a doua, sau treapta de mijloc, a legământului în trei etape cu Avraam și, la fel de semnificativ, semnul legământului.

Și să tăiați împrejur carnea prepuțului vostru; și aceasta va fi un semn al legământului dintre Mine și voi. Geneza 17:11.

Vom continua cu acestea în articolul următor.

Atunci, pe când el mătura mizeria și gunoiul, bijuteriile false și monedele contrafăcute, toate s-au ridicat și au ieșit pe fereastră ca un nor, iar vântul le-a purtat departe. În vârtoarea aceea mi-am închis pentru o clipă ochii; când i-am deschis, tot gunoiul dispăruse. Pietrele prețioase, diamantele, monedele de aur și de argint zăceau risipite din belșug peste tot în încăpere.

Apoi a așezat pe masă o casetă, mult mai mare și mai frumoasă decât cea de dinainte, și a adunat cu pumnul bijuteriile, diamantele, monedele și le-a aruncat în casetă, până n-a mai rămas niciuna, deși unele dintre diamante nu erau mai mari decât vârful unui ac.

Apoi m-a chemat: „Vino și vezi.”

M-am uitat în lădiță, dar privirea mi-a fost orbită de strălucirea priveliștii. Străluciau cu o strălucire de zece ori mai mare decât cea de odinioară. Am crezut că fuseseră frecate și tocite în nisip de picioarele acelor oameni nelegiuți care le risipiseră și le călcaseră în pulbere. Erau așezate într-o rânduială frumoasă în lădiță, fiecare la locul ei, fără să se vadă vreo osteneală a omului care le aruncase înăuntru. Am strigat de mare bucurie, iar acel strigăt m-a trezit. Scrieri timpurii, 83.

Plasați venirea Domnului prea departe. Am văzut ploaia târzie venind [la fel de pe neașteptate precum] strigarea de la miezul nopții și cu o putere de zece ori mai mare. Spalding și Magan, 5.

Și în toate privințele ce țin de înțelepciune și pricepere, despre care i-a întrebat împăratul, el i-a găsit de zece ori mai buni decât toți vrăjitorii și astrologii care erau în toată împărăția lui. Daniel 1:20.